

forblevet uforandret, uden Forhøielse, uagtet to medtællende Jag kom til; samt da der viser sig en stjern Overensstemmelse mellem hine ældre fra 1857 stammende Krav til de resp. Hovedkarakterer og de af Kommissionen nu foreslaaede, saa kunde der maaske, saafremt det høie Ministerium forøvrigt maatte dele Betænelighederne ved ganske at forlade det nu brugelige System, dog findes Anledning til for de nævnte, ikke uvæsentlige Punkters Vedkommende at tilbageføre den i 1857 fastsatte og indtil 1868, resp. 1875, fulgte Norm og Beregningsmaade, hvorved Kommissionens Forslag for saa vidt faktisk vilde imødefaas.

Den pag. 10 foreslaaede Forandring af Navnene paa de fire Hovedkarakterer er vistnok meget ustyldig men forekommer mig tillige temmelig umotiveret. Var Talen om fra første Haand at vælge Betegnelserne for Lærernes forskellige Dygtighed, kunde det ligge nær at foretrække de simpleste, mest ligefremme Udtryk. Men vi staa her lige over for Navne, som — efter at man fra først af mest havde brugt Betegnelserne „meget g.“ „godt“, „brugbar“, „bekvem“ osv. — ere indførte for alle Seminarier ved Reglem. 1818 og saaledes nu have en c. halvsjerdstindstyveaarig Hævd og kunne glæde sig ved at være bleve vel kjendte og ligesom hjemmehavende i deres Kreds, saa at de vel tør regnes til det Gamle, der ikke uden principielle eller praktiske Grunde bør ryddes af Veien.

Kommissionen har i pag. 1 efter de i det Foregaaende omhandlede 4 Punkter fremsat et subsidært Forslag. Herom skal jeg endnu bemærke, at jeg overensstemmende med tidligere Udtalelser ganske maa slutte mig til Forslaget om, at „den Fristagelse for at aflægge Prøve i Historie, som er indbrømt dem, der have taget almindelig Forberedelsesexamen, for Fremtiden bortfalder“.

Ligeledes maa jeg aldeles billige Tanken om at kræve Kundskab i et fremmed Sprog ved Skolelærerexamen. Vi have her ved Seminariet i Ertjendelse af, at der paa dette Punkt var et Savn, i de forbigangne Aar gjentagne Gange gjort Forsøg i denne Retning ved at tilhøde Eleverne Veiledning i et nyere fremmed Sprog, f. Ex. Tydsk, en enkelt Gang ogsaa Fransk. Men da Deltagelsen maatte være en frivillig Sag, og Veiledningen meddeles i Extratimer (udenfor den ordinære Læsetid), saa har det viist sig — hvad jo ikke er ubekjendt fra Foretagender under lignende Forhold —, at den Deltagelse, som altid fra Begyndelsen har været tilstede, ikke har været stadig eller udholdende, men at de Vedkommende efterhaanden have trukket sig tilbage, alt som deres øvrige Arbeide forøgedes, og Examen nærmede sig, saa at det paa begyndte Kursus har maattet afbrydes usuldbent. At Undervisning i et fremmed Sprog ikke ved Reformaten i 1857 blev optaget blandt de befalede Jag, havde sikkert sin Grund i, at man efter de iøvrigt stillede Forordninger og den foreskrevne Læseplan ikke saa sig i Stand til at anvise Tid dertil. Og denne Hindring er endnu tilstede. Undervisningstiden (7 Timer daglig) tør paa ingen Maade forøges. Skal der stiftes nye Sprogtimer, maa andre Jag give Afkald paa noget af den dem tilmaalte Tid, i hvilken Henseende der vel snarest kunde tænkes paa Naturvidenskaberne og Mathematik. Men herpaa tør der vist næppe gjøres Regning, med mindre Forordningerne ved Optagelsen paa Seminarierne stærkes, saaledes at Lærerne ikke skulde være nødt til i de nævnte Jag at begynde paa bar Bund.

Idet jeg har den Ære at indsende foranstaaende Betænkning over de af Kommissionen fremhævede Hovedpunkter i Forslaget, mener jeg at kunne forbigaa adskillige mindre Spørgsmaal, som i Kms.s Indstilling mere ere berørte end gjorte til Gjenstand for Forslag. Betænkningen er alligevel bleven omfangsrig nok, fordi jeg har anset det for Pligt at motivere og begrunde de fremsatte Synsmaader eller Indvendinger.

Som en almindeligere afluttende Meningsytring skal jeg ikke tilbageholde den Udtalelse, at jo nærmere man gjør sig bekjendt med de bestaaende Forhold ved de tgl. Seminarier, des snarere vil man vistnok komme til den Ertjendelse, at der — saa længe der ikke er Tale om at føre Skolelæreruddannelsen ind i et helt